

FITS 2011

Anul XVIII, nr. 8, 3 iunie

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APLAUZ

Doamna Jeni, sună
te rog la centru și anunță
că întârzii puțin la întâlnirea
cu acționariatul. Se pare că iar
ne-au picat acțiunile la RAS-
DAQ de pe scaun și trebuie
să le ridic personal vreo
15 minute.

Instantaneu exploziv dintr-o eficiență piesă de teatru care arată cum se muncește în România: șefii de la etajele superioare plimbă țeava prin întreprindere, iar angajații de la parter conștientizează gravitatea situației, așteptând să ne scoată cineva din criză.

Warum das Kind in der Polenta kocht sau De ce fierbe copilul în mămăligă

Acesta este titlul piesei de teatru în regia lui Rainer Kuhn de la Staatstheater Wiesbaden, oferită publicului vorbitor de limba germană și, de ce nu, poate și celor curioși să afle cum a ajuns mămăliga (respectiv polenta) într-o piesă de succes din spațiul german.

Piesa este, de fapt, o adaptare mai liberă după romanul autobiografic cu același titlu al lui Aglaja Veteranyi. Într-un decor aproape spartan se derulează drama unei fete dintr-o familie de artiști de circ provenind din România, emigrați în Elveția. Rolul copilului este interpretat majestuos de actrița Katalyn Bohn, ea fiind acompaniată de muzicianul Bernhard Vanecek.

Destinul familiei este unul tragic. Tatăl nu-și

găsește rostul într-o lume străină și ostilă, devine un „clown trist” care vorbește cu sine însuși și își părăsește curând familia, sau, în vorbele copilului, „decidează de absență”, („stirbt an Abwesenheit”), lăsând, astfel, povara hrănirii familiei pe seama mamei. Copilul, lăsat veșnic singur cu problemele și întrebările sale, neputând să comunice cu cei mari, prinși în propriile lor drame, este cuprins de dorul de acasă, sau, în metafora autoarei, „fierbe în mămăligă”. Când, în fine moare și mama, în urma unui accident survenit în timpul unui număr de circ nebunesc, faptul că cele două surori devin orfane este redat de copil prin cuvintele: „Sora mea a devenit mama mea”.

Pe fondul unei lumi reale, cea a circului, se

prefigurează însă, treptat și una mai abstractă, cea a emigratului, în general. Suntem părtași la trăirile de singurătate și nesiguranță ale celui care se vede transferat într-o lume necunoscută și străină, precum și la prejudecățile pe care le suscită o familie provenind nu numai dintr-un grup de artiști de circ, ci dintr-un est al Europei necunoscut cuminiților nativi. Având de altfel în vedere și faptul că în miturile populare vechi din Europa Centrală și de Vest, cei care veneau din aceste țărâuri erau adeseori supranumiți bohemieni, și erau considerați ca fiind ori bandiți, ori artiști de circ, ori țigani, constatăm, cu stupeoare, că familia începe să se identifice cu toate aceste clișee: „Mein Vater ist ein Bandit”; „ich bin eine Zigeunerin”. („Tatăl meu este un bandit”, „eu sunt o țigancă”). Ne amintim aici de piesa *Andorra* a autorului elvețian Max Frisch (poate nu întâmplător și acțiunea din piesa noastră se derulează tot în Elveția), în care comunitatea crede, despre personajul principal, că ar fi evreu, până ce el însuși începe să adopte și să etaleze comportamentul atribuit în prejudecata generală acestei comunități.

Neînțelegerea reciprocă se regăsește până și în limbajul piesei, de exemplu în paradoxul unui *străin nativ* („gebürtiger Ausländer”).

Ce le mai rămâne, însă, copiilor într-o lume în care adulții nu se-nțeleg și nu pot comunica?

Ei bine, ei rămân singuri și... fierbe în mămăligă.

Dr. Laurentius Pop

Bursier ICR în cadrul programului de traducători în formare, DEU

Warum das Kind in der Polenta kocht or Why does the child boil in Polenta?

This is the title of the play, directed by Rainer Kuhn from Wiesbaden Staatstheater, offered to the German speaking public, and also to those who are curious about how polenta got involved in a very successful German play.

In fact, the play is a more casual adaptation of Aglaja Veteranyi's autobiographic novel that bears the same title. In an almost Spartan setting unfolds the drama of a girl from a Romanian family of circus artist, who later immigrated to Switzerland. The role of the child is masterfully interpreted by the actress Katalyn Bohn, accompanied by the musician Bernhard Vanecek.

The family's destiny is tragic. The father can't find his own place in this foreign and hostile world, becomes a "sad clown" who talks to himself, and soon abandons his family or, in the child's words, "dies from absence" ("stirbt an Abwesenheit"), leaving the burden of feeding the family on the mother's shoulders. The child – always left alone with his questions and problems, unable to talk to the grown-ups, who are caught up in their own dramas – is overwhelmed by homesickness, or – to use the author's metaphor – is "boiling in

polenta". When finally the mother dies too – after an accident that happens during the performance of a dangerous circus act – the fact that the two sisters become orphans is expressed by the child through the words "my sister became my mother".

Against the background of a real world – the world of the circus – a more abstract world is gradually foreshadowed: the world of the emigrant. We partake in the feelings of loneliness and insecurity of the one who finds himself transported into a totally unknown and foreign world, and we get acquainted with the kind of prejudice aroused by a family that comes not only from a group of circus artists but also from a part of Eastern Europe which is totally unknown to the well-behaved natives.

Also, considering that Western and Central European old mythological stories portrayed Easterners as bohemian, and that these were often regarded as bandits, circus artists or gypsies, we are amazed to notice that this family starts to identify with all these clichés: "Mein Vater ist ein Bandit"; "Ich bin eine Zigeunerin" ("my father is a bandit", "I am a gypsy"). The play *Andorra* by the Swiss author Max Frisch comes to mind (our play is

set in Switzerland too, probably not by chance), in which the main character is thought to be Jewish by the entire community, so that, in the long run, the character himself starts to behave according to the community's prejudice.

Mutual misunderstanding is implied even by the play's language, for example in the paradox contained in the phrase "the foreign native" („gebürtiger Ausländer”).

What is left for the children in a society in which adults don't understand each other and can't communicate?

Well, they are left alone...and they boil in polenta.

Dr. Laurentius Pop

RCI fellow in the translator's training programme, DEU
Translated by Stratan Cristina

Not made play – piesa nescrisă

„Rebeliune” este cuvântul care caracterizează orice tânăr artist conștient că, dacă va urma modelul precursorilor nu va ajunge decât o copie fidelă a acestora, perpetuând un concept a cărui demodare și inactualitate îl vor duce la pieire. Istoria e plină de momente de răscruce în care schimbarea macazului a făcut diferența între plafonarea într-un sistem confortabil și lupta de supraviețuire într-un mediu labil.

Un fapt cunoscut este predispoziția creatorilor de artă – aici fiind incluși atât creatorii din domeniul artelor spectacolului, cât și scriitorii, oamenii de cultură etc. – din țările foste comuniste de a aborda subiecte privind istoria ultimilor ani de glorie sovietică, în care mediul unde se dezvolta, sau nu, cultura, era atent supravegheat de o mână de oameni. Ciudat, dar de înțeles, este apetitul europenilor vestici pentru aceste spectacole și cărți, cu toate că esența evenimentelor de care aud și de care se minunează trece pe lângă ei, de multe ori fiind catalogate drept simple ficțiuni.

Polonia, țara din care vine compania Szaniawski Theatre, are un trecut teatral marcat de cenzură și autocenzură, iar spectacolul *A fost odată Andrzej Andrzej Andrzej și Andrzej* se vrea un manifest subtil împotriva melancolicilor vechiului regim. Povestea piesei nu este o narațiune propriu-zisă, ci un amestec de improvizație, musical și teatru sadea. Nucleul reprezentației îl reprezintă dorința personajelor de a realiza un film pe placul tuturor, dar, cum se întâmplă, indubitabil, în orice grup, părerile sunt împărțite, iar motivația și preferința

fiecărui sunt dictate de motive subiective. Astfel, comunitatea, ai cărei membri ar trebui să conlucreze pentru realizarea unei producții de succes, începe să se destrame prin îndepărtarea, pe rând, a celor care făceau notă discordantă de la voința majorității. Mâna de oameni care rămân în final, se costumează în urși de pluș, realizând o scenă de film – repetată de câteva ori – despre banalitatea unei după-amieze petrecută în familie – soțul se întoarce de la muncă, soția îl întâmpină fericită, în timp ce fiul celor doi le dă fericita veste că se logodește cu iubita lui însărcinată.

Scena este împărțită între un interior de teatru, cu scaune de pluș roșu, dispuse în pantă, în partea dreaptă și de o porțiune cu nisip, în partea stângă și în fața primului rând de banchete. Peretele din partea stângă este acoperit cu un imens poster, reprezentând chiar afișul spectacolului. Prima parte a reprezentației are în prim-plan moartea unui regizor, la a cărui înmormântare oamenii sunt intoxicați cu pateurile pe care tocmai le-au mâncat, ajungând, în partea secundă a piesei, în iad, loc unde se naște filmul siropos al familiei fericite. Spectacolul nu este o lecție de istorie, sau un document despre *epoca de glorie* apusă, nici nu condamnă vehement utopia comunistă, ci trage o concluzie, e adevărat, uzitată, dar încă foarte actuală: cunoaște și înțelege istoria ca să nu îi repeți greșelile!

Ștefania Dogariu

Naiv și Naivitate

„Je suis un homme poétique” – astfel își începe Richard Demarcy mărturisirea despre Naiv și Naivitate ca mod de viață. Pentru el, lumea și întreaga Creație sunt pline de poezie, iar cei care se lansează în cunoașterea aprofundată a lumii își dau seama, până la urmă, de acest „secret”. De aceea, marii savanți sunt, în sinea lor, mari poeți. În acest context, Naivitatea devine un limbaj de cunoaștere și exprimare a specificului poetic al lumii. Iar cum poezia e mai mult un discurs al imaginilor și mai puțin al cuvintelor, pentru a ilustra Naivul, Demarcy ne propune imaginea bunicului care își plimbă nepoțelul ținându-l de mână. Naivitatea e o caracteristică a persoanelor în vârstă care, ca o continuare a înțelepciunii acumulate, se întorc la esența primordială a omului – copilăria. Astfel, Naivitatea e proprie omului care conține în el atât Copilul cât și Bătrânul. Iar cum vârstele omului se transpun la scară mai largă în vârstele umanității, este dat exemplul civilizațiilor decadente, care se sfârșesc tocmai din cauză că, de la un anumit punct încolo, încep să devină naive. La rândul lor,

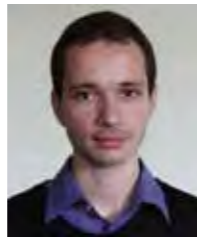
© Dragoș Spîțeru

civilizațiile care le iau locul, extrem de dinamice dar și de instabile, sunt propulsate tot de naivitate, dar în sens opus. Mișcările contestatatoare tinerești ale anilor '68-'70 sunt evocate drept o „efuziune a naivului”, fiind văzute nu ca mișcări de distrugere sau negare a ordinii existente, ci ca mișcări constructive, ce propun soluția spontaneismului ca o alternativă la rigiditatea și autoritarismul dominant din societate. Richard Demarcy se lansează în alcătuirea unui portret-robot al Naivității: *spontaneitate, entuziasm, bucurie*. „Bucuria e unul dintre cele mai serioase lucruri”. Entuziasmul e văzut ca o cauză și un motor al existenței: „Eu sunt convins că un copac, când crește, face acest lucru cu entuziasm; un fluviu, când se aruncă în mare, o face cu entuziasm; chiar și florile de pe masa aceasta ne parfumează ochii

(sic) ... cu entuziasm!”. Richard Demarcy a venit cu temele făcute. Ne spune că, pentru a ilustra tema conferinței, și-a propus sieși un exercițiu de observare a Naivului înconjurător și de conspectare în scris a situațiilor întâlnite: „Naivitatea astăzi” se intitulează eseu rezultat, compus din trei capitole – Astăzi, Ieri și Alaltăieri. În primul paragraf, el povestește despre un țăran care tăia trunchiul unui copac pe lungime, deși peste tot în lume arborii se taie pe grosime, lucru surprinzător până la aflarea deznodământului: de fapt, din lemnul rezultat, țăranul urmărea să construiască o bancă pe care și-a instalat-o în curte. Al doilea capitol vorbește despre casele din Sibiu, pe acoperișul cărora se întâlnesc acele deschizături-ferestre în formă alungită de ochi. Acest amănunt te face să crezi că nu tu privești spre case, ci casele te privesc pe tine, întinericul din spatele ochiurilor din acoperiș sporind misterul: oare din umbră te pândește un copil, o fată frumoasă, un bătrân? Un al treilea subiect de meditație asupra Naivității e dragostea de culori pe care o găsim în România în articole de îmbrăcăminte, decorațiuni, mobile, case, până chiar și la nivelul jucăriilor din lemn. Pentru Demarcy, lumea toată este un compus multicolor și acesta e idealul spre care trebuie să tindă și Comunitățile. Richard Demarcy iubește viața trăită în cheie ludică, speculând cotidianul ca sursă de inspirație și ca izvor de originalitate. Orice fapt obișnuit poate fi un pretext pentru evadarea artistică. Oamenii pot fi vicleni în raporturile lor cu viața, storcând-o în mod inteligent de frumusețile ei ascunse: trebuie să știi cum să convertești banalul în inedit, cum să generezi, din detalii minore, situații și evenimente neașteptate și bogate ca intensitate a trăirii. În această atitudine se poate ghici un viciu profesional al scriitorului din omul Demarcy, fiindcă el se poartă cu viața la fel cum scriitorul se poartă cu literatura: re-inventează realul pentru a crea din el emoție artistică. Demarcy aplică acest principiu în viața obișnuită. Nu și-a putut refuza plăcerea de a parcurge jumătate din drumul spre România cu mașina, luând avionul doar de la Paris la Viena. Ajuns la Sibiu, și-a cumpărat încălțăminte românească, fiind pentru el un act poetic să se întoarcă în Franța „pășind românește”. Nu în ultimul rând, de la Sibiu a plecat direct la Mamaia, fiindcă dacă tot a traversat un continent până aici, ar fi fost păcat să nu meargă să salute Marea Neagră. L-am privit cu simpatie cum zâmbea, cu ochii de un albastru profund pe un chip rotund, cu gura mare și părul alb, răzvrătit în toate direcțiile. Pentru el, poezia, povestea, teatrul sunt episoade de viață trăită. O dată cu plecarea lui, ți se pare că însuși Naivul a părăsit cetatea. El rămâne, totuși, în inimile noastre.

Din tot sufletul, *merci à DeMarcy!*

Vlad Părau

Oamenii fac diferența
CU SPRIJINUL SPECIAL

PARTENER DE TRADIȚIE

COMUNITĂȚI

» conferință de presă

» lansare de carte

» seminar de dezbateri

© Dragoș Spîțeru

O discuție aprinsă a animat, miercuri dimineață, conferința de presă de la Habitus. În ziua precedentă avusese loc spectacolul *Sfârșit de partidă* de Beckett, pus în scenă de compania italiană Teatrino Giulare. Cei doi regizori, Giulia Dall'Ongaro și Enrico Deotti, au vorbit, mai întâi despre neobișnuita punere în scenă. Doi „actori artificiali”, sau păpuși manipulate de doi actori vii, se confruntă într-un spațiu reprezentând o tablă de șah. Cei doi actori vii sunt pe deasupra și mascați, singurul moment în care publicul poate vedea o bucată de trup uman e când Enrico își scoate o mână. Intenția regizorală este de a împinge până la extrem metafora de joc a lui Beckett, iar mascarea elementului uman în piesă face ca atenția publicului să se concentreze pe nivelurile teatrale ale textului și ale punerii în scenă, nu pe identitatea personală, psihologia și expresiile personajelor.

Moderatorul Octavian Saiu a întrebat dacă au avut dificultăți în obținerea drepturilor de autor, moștenitorul Edward Beckett fiind notoriu în a refuza orice punere în scenă care ar putea fi privită ca nerespectând textul și intenția originală a dramaturgului irlandez. Regizorii italieni au explicat că nu au întâlnit probleme, deoarece textul piesei e redat fidel. Octavian Saiu a sugerat, însă, că integritatea textului a fost violată, deoarece punerea în scenă italiană nu a respectat pauzele și tradiționalele momente de tăcere care dau ritm piesei. Absența altor elemente pe care Beckett le-a scris în didascalii, precum cortina, a fost, de asemenea menționată. Discuția s-a polarizat în vechile argumente care s-au format și cu ocazia controversatului proces Beckett Estate vs. JoAnne Akalaitis din 1984, în urma căruia, prin decizie judecătorească, faimoasei regizoare americane i-a fost interzisă punerea în scenă a piesei *Sfârșit de partidă* într-o stație de metrou abandonată. Fundalul acestei dezbateri este opoziția dintre dramaturgul care, firește, are o relație extrem de personală, cateodată până la posesiune, cu textul său și artiștii de teatru precum regizorii sau actorii care doresc a avea libertatea de a interpreta textul în propriul lor limbaj teatral, sau, chiar de a reinterpretă viziunea originală a autorului. Dacă Samuel Beckett a fost atât de frustrat de felul în care îi erau interpretate textele, încât a început să

© Dragoș Spîțeru

© Sebastian Marcovici

și le regizeze singur, cu la fel de multă frustrare Antonin Artaud exclamă: *Pour en finir avec les chefs d'œuvre!* Poate este de notat și că, în ultimii ani, Edward Beckett a început să piardă procesele, în 2006, spre exemplu unei companii italiene fiindu-i îngăduit să pună în scenă un *Așteptându-l pe Godot* în distribuție feminină.

Lia Bugnar, în a cărei piesă *Felii* am putut-o admira pe Ofelia Popii într-un tur de forță one woman show, nu a întâlnit problema dramaturg vs. Regizor, deoarece dânsa a scris și pus în scenă propriul text. Ca dramaturg, Lia Bugnar simpatizează cu Beckett: „Când cineva îmi cere o piesă simt că îmi cere bani cu împrumut, pe care nu o să-i mai văd niciodată”. Piesa *Felii*, care a beneficiat de un spectacol lectură la festivalul de anul trecut, a fost însă format într-o anumită măsură și în urma colaborării, respectului și încrederii reciproce dintre autoare și Ofelia Popii. Scena „schizo”, de exemplu, a fost cerută de acțiță. Octavian Saiu observă că punerea în scenă a piesei *Felii* este un moment de cumpănă pentru teatrul românesc, ilustrând felul în care se poate efectua colaborarea dramaturg – regizor – actor, în special datorită prezenței active a autorului.

Romanul *La Fereastră* și culegerea de eseuri *Sărbătorea clipei. Dialoguri cu George Banu*, ambele având ca autor pe regizorul elvețian Luc Bondy, au fost cele două cărți care și-au avut lansarea în aceeași zi de miercuri. Alina Mazilu a vorbit despre tematica romanului cu tentă autobiografică, iar George Banu a pictat portretul lui Bondy în culori calde și luminoase, apreciative pentru opera teatrală a acestuia.

În Atrium Café am putut admira fotografiile lui Scott Eastman, care de zece ani e prezent la FITS ca fotograf oficial. În timp ce răsfoiam prin portofoliul său, artistul american ne-a povestit despre dificultățile tehnice, dar și despre recompensele legate de specializarea sa de fotograf de teatru și dans. Printr-o coincidență plăcută, următorul invitat a lui Noel Witts, taiwanezul Song Chang, a descris estetica sa teatrală bazată pe imagine. Spectacolul său, *Caruselul vieții* este vizual și fizic, Song dezvoltând în continuare ideea de a nara un material autobiografic și personal prin compunerea unor serii de *tableaux vivants*.

Tamara Ilincuț

La o zi de sărbătoare... merge și un pahar de whisky!

În cea de-a șasea zi de festival, pe pietonala Nicolae Bălcescu, a avut loc spectacolul de muzică o Zi de sărbătoare / Feast day band, dăruită generos nouă și FITS-ului de Bagas Degol (GBR). Plouase, așa că reprezentarea a fost amânată o oră și jumătate, dar imediat ce ploaia s-a oprit, spectacolul de muzică a și început. Din Penwith, din partea de vest a ținutului Cornwall, Bagas Degol semnifică, simplu, „formația zilei de sărbătoare”, muzică pentru sărbătoare, ritual și dans. Muzica lor are ceva aparte și nu poate fi ușor clasificată, dar a fost descrisă ca fiind „transpunerea muzicală a picturii lui Breugel”

ca un brâu verde, cu galben la capete. Bagas Degol au reușit să creeze și să ne integreze într-o atmosferă de sărbătoare, la care chiar și cei mici au participat activ, dansând pe ritmul cuceritor al muzicii... o sărbătoare culturală! Carismaticul Lee Hayes, a susținut două reprezentații a câte 30 de minute, reușind să câștige aprecierea publicului printr-o prezentare variată de jonglerii și glume originale, pline de umor.

și ca „partea întunecată a folclorului”. Indiferent de cum am descrie-o, în termeni complicați sau nu, ceea ce contează, cu adevărat, este că place urechii oricărui spectator și că oamenii aflați pe Nicolae Bălcescu – fie pentru că știu de spectacol și îl așteptau, fie din întâmplare – li s-au alăturat și au rămas până la final, ascultând și bucurându-se de muzică. Că doar e sărbătoare nu? Atunci, să sărbătorim, alături de Bagas Degol! Repertoriul lor a continuat să fie alimentat de Cornwall, inspirat de folclor și dansuri tradiționale din întreaga Europă. Instrumentele folosite, de obicei, sunt cimpoiul, ghitara, mandolinul, clarinetul, tamburina, pentru crearea unor sunete puternice, animatoare și armonioase. Îmbrăcămintea celor trei interpreți era și ea de sărbătoare: pantaloni negri, cămașă albă și vestă neagră, iar în jurul taliei aveau prins ceva

One man show-ul Un pahar în plus s-a esfușurat tot pe Nicolae Bălcescu, fiind montată o scenă pe care Lee Hayes a prezentat un număr bogat de jonglerii și demonstrații ce au impresionat publicul – jonglerii cu cinci portocale, apoi jonglerii cu două kiwi și o portocală (ceea ce nu este deloc ușor, fiindcă privirea poate fi derutată de culorile diferite). Artistul a construit un turn format din zece sticle whisky, pe care l-a ținut folosind doar o mână, a mers pe un monocilcu înalt, în timp ce jongla cu trei sticle de whisky. Lee Hayes păstrează o permanentă comunicare cu publicul, provocându-l constant. Comedianul a reușit să se facă iubit, apreciat și aclamat de public în doar 30 de minute. Felicitări Lee Hayes!

Ana Năneștan

Pâine pentru Spirit

Producerea pâinii este unul dintre cele mai vechi obiceiuri socio-culturale ale omenirii. De la germinarea grâului și până la seceriș, de la măcinarea boabelor, obținerea făinei și până la frământarea aluatului care ajunge apoi la cuptor, întregul ritual este încărcat de istorie și de tradiție. Este ceea ce îi aduce pe oameni împreună. În frângerea pâinii, în împărțirea ei, stă comuniunea și unitatea vieții noastre împreună. Născută în respectul tradiției, dar cu o perspectivă modernă și cu un suflu nou, grupul Boromir înțelege foarte

bine rolul important pe care îl are în sprijinirea comunității locale. Anul acesta Boromir contribuie cu mândrie la sărbătorirea cum se cuvine a „majoratului” celui mai important eveniment cultural al Cetății Sibiului: Festivalul Internațional de Teatru, ediția a XVIII-lea. Alături de Boromir, ComUNITățile se exprimă cu proșpețime și savoare, neuitând de faptul că, oricât de diferiți am părea, ne tragem cu toții... dintr-același aluat!

Vlad Pârău

Flexidepozit

**3 x 5.000 Lei
75.500 Lei**

Economisește și câștigă o ladă de bani!

Decizie: fi un Flexidepozit pe 4 luni în Lei sau Euro și beneficiază de flexibilitate.

- Depuneri ulterioare
- Retragere parțială
- Sursa de recuperare scelerată, însoțită de o dovă

0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

METRO METRO GROUP real

Liderii performanței își dau întâlnire la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu.

FLORARIA

Bouquet

experiența ne recomandă...

www.bouquetsibiu.ro

Boromir

împarte bucurii.

» spectacole lectură

Cerbi negri de Inga Abele

Ce sărbătoare frumoasă a avut loc cu ocazia lecturii piesei Cerbi negri! Cei mai talentați actori, cel mai bun regizor, cei mai documentați critici, cei mai inteligenți spectatori s-au întâlnit în cel mai frumos oraș, din cea mai frumoasă țară să participe la lectura celui mai bun text (alături de cel mai iscusit moderator, Cătălin Ștefănescu)!

Un text despre care s-a spus că dovedește o bună mână a uneltelor de construcție dramatică a autoarei, un text despre care s-a spus că este original prin tema pe care o propune (o comunitate

omoară cerbi, dezlegându-se, astfel, de promisiunea făcută tatălui ei de a rămâne acasă. Este o lume aflată în dezmembrare, din care secvența dramatică surprinde chiar momentul de dinaintea apocalipsei (fără a atribui, prin folosirea acestui cuvânt, valențe religioase finalului). Pare că, indiferent de deciziile și acțiunile personajelor, sfârșitul este inevitabil: cerbi negri dispar! O acțiune care, în oglindă, poate primi minime valențe pozitive prin sintagma: Cerbi negri rămân o raritate! Cerbi negri sunt și nu sunt,

aparte de crescători de cerbi negri), un text care mi-a plăcut pentru puternica marcă de personalitate și iscusința de a înființa, nu doar o comunitate, ci un întreg univers.

Pilonul dramatic principal este traiectoria relației tată – fiică. Textul este scris într-un stil foarte viu, personajele intervin și interacționează dinamic, neținând cont de greutatea replicilor pe care și le adresează. Se conturează, foarte clar, condiția celor două personaje: tatăl – un crescător de cerbi, vede în animale sursa de susținere și de supraviețuire, fata – o adolescentă idealistă, care privește cerbi la nivel simbolic. Realul se întâlnește cu fantasticul prin intermediul cerbilor negri. Aparent, piesa pare a fi construită după canoanele clasice: avem cele două personaje aflate în opoziție, un conflict apărut în urma disputei cu privire la viitorul cerbilor (fata se opune deciziei tatălui de a măcelări cireada), o evoluție a conflictului (fata și tatăl său ajung la o înțelegere, ea rămâne acasă, cu promisiunea tatălui de a nu ucide cerbi) și o întorsătură de situație, care coincide cu surpriza din deznodământ: fata

în același timp. Iată contradicția centrală care stă la baza textului, care propune și câteva inovații dramatice contemporane, cum ar fi, de exemplu, jocul aparițiilor și disparițiilor personajelor secundare sau elemente structurale contradictorii din interiorul personajelor.

Un text căruia nu i se poate reproșa că debordează de intelectualisme, un text în care putem vedea scânteia de originalitate care îl salvează din categoria textelor „inteligente dar mediocre”, un text care te face să râzi și să fii șocat în același timp – nu poate fi vorba decât de cei mai talentați actori (Cătălin Neghină, Alexandru Mălaicu, Mihai Alexandru, Ioan Paraschiv, Geanina Sârbu, Andrada Grosu, de cel mai bun regizor (Bogdan Sărătean), de cei mai pertinente critici (Mihaela Mihailov, Dana Magiaru), de cei mai inteligenți spectatori care s-au întâlnit în cel mai frumos oraș, din cea mai frumoasă țară să participe la lectura celui mai bun text!

Alexandra Păzgu

COMUNITĂȚI

Făt Frumos printre copii

Ne place să spunem că FITS-ul este adresat publicului de toate vârstele și poate mulțumi orice spectator „de la cel cu botoșei până la cel cu patruș-trei”. Dar, cei mai importanți, pentru noi toți, rămân copiii. Și, pentru că întâi iunie este o zi atât de specială, nu se putea să nu existe și un spectacol dedicat micilor spectatori.

Și anul acesta, așa cum ne-a obișnuit în edițiile precedente, Magicianul, împreună cu asistenții săi și-au propus să răsfețe publicul tânăr cu multe surprize, iar efectul a fost cel scontat. Spectacolul își propune să aducă în centrul atenției copiii, cu toată ingeniozitatea și creativitatea lor, permițându-le să se manifeste în raport cu diferite personaje și jocuri, reușind să îi stimuleze pentru a se exterioriza și pentru a deveni receptivi la întreaga lume plină de minunății care îi înconjoară în copilărie. Și așa a și fost... Micuții, de o seriozitate impenetrabilă, au dansat și s-au jucat cu personajele poveștii Făt Frumos din lacrimă, transmitându-le părinților și bunicii o continuă stare euforică, manifestată prin zâmbete pline de mândrie instalate pe figurile lor.

Copiii, însă, rămân cei mai duri critici, căci sunt nemaipomenit de sinceri și nu disimulează nici un fel de complezență. Este extrem de dificil să joci în fața unui public așa de tânăr, dar dacă reușești să îi cucerești, satisfacțiile sunt incommensurabile. Iar tinerii actori sibiieni, împreună cu profesorul lor, Marian Rălea au reușit, cu prisosință, să farcece tânără audiență.

Mai mult, atmosfera de poveste a spectacolului și amplasarea în spațiul generos al parcului Sub Arini, în care bătrânii arbori dau o notă de atemporalitate locului, au alcătuit ingredientele unei reprezentații-joc, în care copiii aveau rolul principal, iar Făt frumos și toate celelalte personaje ale poveștii, sub bagheta magică a actorului Marian Rălea, nu au făcut decât să dea naștere unei lumi în care micuții actori s-au putut manifesta după placul inimii.

Un amestec de culori, de răsese, de vârste și de energii a cucerit luminișurile dintre arini, dându-ne senzația că s-a născut o nouă lume, care conferă Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu o dimensiune ludică.

Doriana Tăut

APLAUZE 6-7

Opinia Publică

Regizorul Theodor Cristian Popescu a propus, în cadrul ultimei stagiuni a Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu, o producție ce urma să reînvie un text foarte popular la vremea la care a fost scris de către Aurel Baranga, în 1967, dar care, din păcate, nu a mai fost reprezentat scenic de aproape treizeci de ani. În Opinia publică, acțiunea se desfășoară într-un cadru pe care, deși îl putem expune ca fiind unul comunist, îl găsim extrem de actual. Deși suntem anunțați, încă de la început, că spectacolul are o construcție defectuoasă, lipsit de elementele care, în mod obișnuit, ar fi constituit baza unei reprezentări reușite, putem observa cum redacția ziarului Făclia vie se transformă într-un loc unde energiile actorilor interacționează cu o asemenea forță și precizie, încât prima impresie se dizolvă rapid, lăsând loc senzației că ceva interesant tot se va întâmpla.

Problemele și frământările personajelor care se străduiesc, chiar și prin mijloace necinstite, să își păstreze locul de muncă gravitează în jurul biroului

aparente, care stagnează mulțumită unor oameni preocupați doar de progresul propriilor vieți, care se hrănesc cu iluzia că simplul fapt de a-și îndeplini sarcinile, în mod mecanic, este suficient pentru asigurarea unei lumi mai bune pentru generațiile viitoare.

Cu toate acestea, Opinia publică este considerat a fi un spectacol comic. Intervențiile actorilor în cele mai neașteptate momente sunt dublate de replici care stârnesc amuzamentul spectatorilor. Situațiile comice decurg cu spontaneitate, iar muzica lui Vlaicu Golcea completează perfect numeroase tablouri care, altfel, ar fi fost lipsite de o oarecare candoare pe care regizorul vrea să o evidențieze. Căci personajele se remarcă și printr-o oarecare doză de naivitate, a oamenilor care ori nu sunt interesați de sistemul care le domină existența, ori acordă o importanță exagerată acestuia. Pentru

Lucia Bucurenciu

tovarășului director Cristinoiu. Personajul lui Nicu Mihoc pare a fi caricatura unui dictator care, deși visează la construirea unei lumi perfecte chiar și cu prețul sacrificării unei cariere universitare, rămâne totuși un personaj care are și el angoasele lui, dar nu și suficientă tărie de caracter pentru a-și ascunde slăbiciunile. În acest univers, dominat de ambiții mărunte, ale unor oameni cu statură pe măsura năzuințelor care-i caracterizează, se profilează un personaj aparte - interpretat de Marius Turdeanu. Este tovarășul Hitlerului, micul răzvrătit, care nu pune prea mult preț pe carieră, dar care, odată ce se vede avansat la rangul de director adjunct, realizează că perfecțiunea micii lumi, în care investește sute de ore din viața lui, are un fundament subred, bazat pe niște valori false, munca colegilor lui desfășurându-se la un nivel superficial, populând ziarul cu articole ce nu reliefează decât o „lene a imaginației”. El decide să zguduie temeliele acelei lumi, să reconstruiască una nouă, tot perfectă, dominată de alte valori, pe care el le vede ca fiind mai bune. Însă, metodele lui originale, dar cam agresive, atrag antipatia colegilor, care se văd nevoiți să renunțe la comoditatea care le era atât de dragă și de benefică. Regizorul prezintă o lume încremenită pe drumul unei evoluții

a putea urmări evoluția respectivelor personaje, scenografia lui Dragoș Buhagiar se dovedește a fi extrem de eficientă. Ca și în cazul altor scenografii pe care le-a construit cu ingeniozitate, acum încearcă să elibereze spațiul de prezența pereților. Și nici de această dată nu dă greș, reușind să redea un decor pe care el însuși l-a numit a fi „de tip constructivist”. În mijlocul scenei a fost așezat biroul directorului, care desenează o traiectorie circulară la acționarea unui buton, aceasta părând a se modifica la fiecare schimbare de dispoziție a domnului Cristinoiu. În jurul acestuia, se pot observa alte birouri mai mici, deschise spectatorilor curioși, confecționate numai din țevi de culoare albă, care contrastează plăcut cu nuanța mohorâtă și rigidă a costumelor.

Montarea lui Theodor Cristian Popescu nu propune neapărat o retrospectivă a „epocii de aur”, ci o analiză riguroasă a naturii umane, prin intermediul a ceea ce pare o întoarcere în timp, o călătorie într-o perioadă pe care mulți dintre noi nu am cunoscut-o, dar care dezvăluie faptul că, din multe puncte de vedere, timpul pe care îl cunoaștem noi acum nu este atât de diferit de cel despre care am auzit atât de multe povești.

» de pe teren

Ploaie albastră, ploaie-albastră care-mi bate în fereastră...

Nu știu cum sînteți voi, dar eu mai nou mă luminez la față cînd văd un miner albastru cu o găleată în mînă. E, cum ar zice Mihai Petre, plăcerea mea vi-novată. Și chestia asta se datorează faptului că ieri, în timpul reprezentației din Piața Mare, trupa Tukerconexion m-a făcut vedetă, bîgîndu-mă în numărul lor.

● Pe la 18.00 fără ceva fix, în Piața Mare se prezintă trei cetățeni de culoare albastră-verzuie, îmbrăcați în combinazoane de cauciuc și cu găleți în mînă. Se opresc la o schelă cu un scripete, un fel de sondă de forat. Mă opresc și eu. **Etapa 1:** se adună oameni, se ride, se fac poze, se dau îmbrățișări care te umplu de albastru. **Etapa 2:** un băiețel de doi-trei anișori, mai curajos decît mulți, este plasat strategic într-o

lor. După ceva timp, încep să fugă de mine. Nu știu dacă sînt extrem de urît sau e chestie de personalitate, dar dacă nici niște mimi mineri nu vor să fie prieteni cu tine clar ai o problemă. Sînt o vedetă, sînt fantastic. Ajungem la aplauze. Fac plecăciuni și dau bezele la public.

Aveau vopsea bună oamenii albaștri, la cît a picurat toată ziua și nu s-au udat. De-ai a fost și destul de liniște în oraș. Nu avea nimeni chef de bîntuit străzile prin ploaie. Am încercat să urcăm în turnul Bisericii Evanghelice, să vedem orașul de la 73 de metri, dar era închis. N-am înțeles clar cum vine treaba, dar cîcă atunci cînd e deschis e un băiat cu o capră în față, sau ceva. O fi vreo magie. Poate ai nevoie de o capră ca să deschizi turnul. Poate eram eu extrem de mahmur și am înțeles aiurea. E complicat,

găleată. Probabil că deja nu mai înțelegeți nimic, dar să știți că vorbesc fără metafore. E un copil într-o găleată și stă la fel de nemișcat ca un ficus într-un ghiveci. Doar că are o privire mai confuză. Nu știe dacă să iasă de acolo sau să mai stea. Parcă ar da în plîns dar nu e convins că are de ce. Pînă la urmă sare maică-sa din public și îl pescuiește din găleată. **Etapa 3:** sînt luat de mînă. Sînt dus în fața tuturor și aplecat ca pentru primit palme la fund. Mi se agață o carabină de curea. Sînt ridicat pînă la punctul în care simt chiloții intrîndu-mi adînc în fund. Oamenii albaștri, în spiritul unui obicei învățat de la români, pleacă să ia pauza de masă care durează mult mai mult decît e firesc. Încep să mă agiț și caut să mă dau jos, pentru că presiunea asupra zonei inghinale începe să se resimtă. După 5 minute care, conform relativității, s-au simțit ca două ore, minerii albaștri se întorc și dau să mă ridic. Dar cîcă-s prea gras. La naiba, în puii mei, și voiam să văd Sibiu de la înălțime. **Etapa 4:** sînt făcut om albastru onorific. Mi se dă o găleată și dreptul de a merge în rîndurile

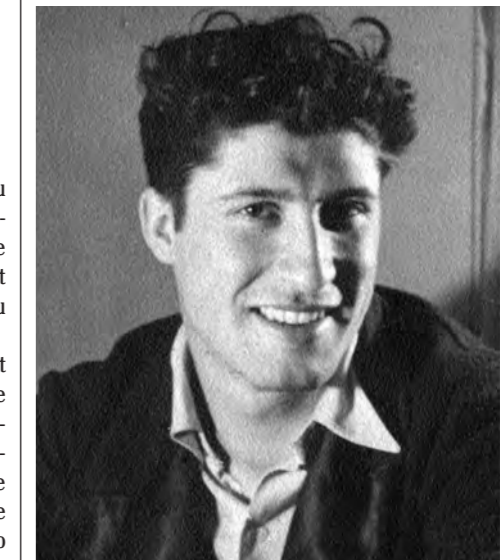
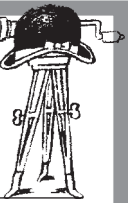
oricum, cu turnurile medievale. Am aflat mai tîrziu că n-avea lift și ar fi trebuit să urcăm din flexat genunchii, ca pauperii, așa că era un plan prost oricum.

● Pe seară, am încercat să ajungem la un spectacol cu Ștefan Bănică. Prin “încercat” vrem să spunem că unul dintre noi nu voia, altul n-avea chef și al treilea nu prea avea nimic împotriva. Așa că n-am ajuns. Păcat. N-o să aflu niciodată cine a cîștigat *Dansez pentru tine* acum. Pentru că de-asta voiam să merg. Ca să aflu cui i-a dat 10 pe linie micuțul Will. M-aș uita direct la emisiune, dar nu pot să mînc seminte și să mă uit la oameni care plîng. Îmi strică tot cheful. Eram curios și cît de înalt e Ștefan Bănică atunci cînd dansează swing. Iarăși, nu o să aflu niciodată. Pînă la urmă ne-am hotărît să ne ducem la un spectacol polonez, să dăm cu capul de bariera culturală. Cît de rău ar putea să fie? Doar ne plac covrigii lor. Dar cînd am ajuns acolo deja era noapte.

Pitbull Reporterier

» concurs

recunoașteți personajul

Despre scriitori numai de bine

Bine v-am regăsit, dragi prieteni ai festivalului! După atîtea personaje misterioase, v-ați prins deja cum funcționează rubrica noastră, așa încît intrăm direct în piine, cum se zice la români. Personajul de azi, talentat fiu de poet, s-a născut mai demult, la București, într-o frumoasă zi de 1 august. S-a ocupat, trebuie să recunoaștem, cu scrisul. Firește, a fost și dramaturg, cum se purta în acele vremuri. Și poate ar fi fost chiar mai mult de-atît dacă realismul socialist impus în cultura românească începînd cu anul 1947 nu i-ar fi tăiat puțin originalul avînt literar care-l făcuse pe André Breton să vorbească foarte frumos despre ce se scrie la București, în deplin acord cu tendurile europene în materie.

Dacă are vreo legătură cu ce se-ntîmplă zilele acestea la Sibiu? Firește că are. Dacă l-ați studiat la școală? Se prea poate, iar dacă n-ați făcut-o pentru că obișnuiați să vă uitați caietul acasă e timpul să recuperați deficitul de cultură generală. Știți răspunsul? Puteți cîștiga un foarte fericit almanah made by Academia Cățavencu. Scrie mai jos unde ne găsiți, în caz că vă simțiți stăpîni pe materie.

Variante de răspuns

- A. Ion Luca Caragiale
- B. Gellu Naum
- C. Victor Eftimiu
- D. Ion Gheorghe Maurer

ACADEMIA CĂȚAVENCU
TARMA CĂȚAVENCU
Unde ne găsiți?
La standul de carte din holul Teatrului Național Radu Stanca, în fiecare zi, între orele 18:30-19:00.
Atenție la neatentie: primul sosit e primul servit!

APLAUZE 8-9

PECA ȘTEEFAN

Are patru litere, începe cu P, e de multe ori revoltător și totuși se află pe buzele criticilor, regizorilor, actorilor și în piesele contemporane românești. Peca e numele celui care de la 19 ani a devenit puștiul-minune al dramaturgiei românești cu piesele sale de la Green Hours. *Sunshine play*, *I hate Helen*, *Ziua f...tă a lui Nils*, câteva titluri care au încântat în aceeași măsură în care au șocat. Acum, la mai bine de 10 ani de la debutul său, am stat de vorbă cu un Ștefan Peca mai matur, mai bun și mai activ ca niciodată.

Reporter: Ce mai face Peca Ștefan?

Peca Ștefan: Scrie. Am scris anul ăsta destul de mult, două piese pînă acum. Una care se numește *Imposibilitatea apropierei* și e o piesă care e, de fapt, formată din trei piese. Și a doua, o piesă pentru proiectul pe care îl fac cu Ana Mărgineanu, *Despre România numai de bine*, care merge în orașe mai mici din România și stăm acolo o perioadă și vorbim cu oameni, luăm interviuri, după care stabilim un spirit al locului. Iar apoi eu scriu o piesă ficțională despre orașul respectiv. Am făcut la Baia Mare *Povești adevărate complet inventate despre Baia Mare* și la Piatra-Neamț *Cinci minute miraculoase în Piatra-Neamț*, iar acum am scris spectacolul ăsta la Tîgoviște, care e și orașul meu natal, se numește *Tîgoviște de jucărie* și cred că e cel mai lung text din dramaturgia românească, are 227 de pagini, dar el

Haide, măi, pune mîna, să-l ducem repede acasă, că știi cum face Nea Chihot cînd vine pensia. După trei sticle de Baban', începe să se bată cu morile de vînt și iar se-nfige cu toporu-ntr-o paletă, de umblăm trei zile după el ca să vedem unde s-a prăbușit!

durează doar o oră treizeci. Numai că am scris practic 18 bucăți și spectatorii își pot alege dintre 6 spații. Ca să îl vezi pe tot, trebuie să vii de cel puțin patru ori. Și, în fine, cred că-i unul dintre cele mai bune texte ale mele de pînă acum.

Rep.: Ce mai face Ștefan Peca?

P. Ș.: Ștefan Peca, în afară de scris și pregătiri pentru diferite lucruri n-a avut foarte mult timp. Sper să-și ia o vacanță, deși asta e improbabil. Să plece la New York, în august, cu o piesă de la Green Hours și apoi sper să plece la New York mai mult, vreun an.

Rep.: Piesa ta de la festival are deja eticheta „cea mai obscenă piesă din teatrul românesc”. Cât de f...tă e ziua f...tă a lui Nils?

P. Ș.: Am fost mereu etichetat ca fiind un dramaturg obscen și vulgar, cel mai obscen și vulgar, mai ales din cauza acestei piese, pe care am scris-o la 19 ani și căreia i-am zis *Ziua f...tă a lui Nils*. La vremea aia, am luat ideea asta cu „p...a mea, p...a mea” pentru că stăteam în Rahova și aveam niște prieteni care așa vorbeau, dar nu vorbeau pentru că așa era pe stradă, ci ăsta era codul lor. La orice cuvînt puneau „p...a mea”, ceea ce putea să însemne orice. Și mi-a plăcut să iau chestia asta și să pun în discuție limbajul. După mine, piesa nu e obscenă și nu e deloc vulgară. Adică gîndul din spatele acestor cuvinte nu e niciodată ăla. Ceea ce mulți critici n-au

Sînt perfect pregătită pentru rol. La Fringe-ul de la Edinburgh am luat 10 la sol și 9,75 la bîrnă. Iar pentru mondialele de anul viitor pregătesc săritura Marian Drăgulescu cu un twist dramatic: în timp ce execut dublu grupat înainte cu întoarcere 180 de grade, fac cu mîna la spectatori și recit din Romeo și Julieta.

înțeles. Am avut și spectatori care au venit la spectacol și au plecat șocați după cinci minute. Și cred că, dacă stai un pic și-ți dai seama de ironia din spatele acestei piese și cum funcționează ea, s-ar putea să găsești mai mult decît trash-ul din prima parte.

Rep.: Am văzut piese la teatrul de stat care erau mult mai vulgare decît asta. Adică cuvintele erau curate, dar intențiile din spatele lor erau de vulgare. Piesa de la Sibiu are „f...tă” în titlu, alta chiar are un cântecel despre c...t. Chestiile ăstea vin din tine sau uneori vrei doar să fii teribilist?

P. Ș.: Nu e un teribilism, eu nu-l văd ca pe un teribilism. ăla e cînd n-ai absolut nimic. Lucrurile astea mi le asum și în spatele lor e un gînd. Am o piesă în care chiar propun convenția asta, totul e *cartoon*. Personajele sînt *cartoon*, decorurile sînt din carton. Efectul de șoc e un efect, dar mereu are altceva în spate, nu e doar efectul de șoc. Îmi propun ca prin efectul ăsta să ajung la ceva real și chiar emoționant. Toate piesele mele au un optimism undeva.

“Am umplut un club de 150 de oameni și au plecat acasă 100 de oameni”

Rep.: Ai prieteni la Sibiu? Vii des pe-aici?

P. Ș.: Am mai fost la Sibiu în special cu Green Hours. Și au fost fel și fel de experiențe. Anul trecut la *Ziua f...tă*... a fost una dintre dățile în care am umplut un club de 150 de oameni și au plecat acasă 100 de oameni. Și reacția a fost foarte mișto. Atfel, festivalul mi s-a părut întotdeauna confuz, așa, vrea să fie și un Fringe, vrea să fie și un mainstream și din cauza asta mixează foarte multe lucruri, de bună calitate și de o calitate mai puțin bună. Dar, altfel, e foarte bine că există. Bravo lor și domnului Chiriac, care l-a dus

muri sau să faci artă?

P. Ș.: Am făcut în special dramaturgie, am făcut și curs de sitcom. Am făcut și musical și film. Ce poți să înveți foarte mult în școlile din America e tehnică și structură. Altfel, ce nu se poate învăța niciodată e talent și inspirație. Ce m-a ajutat mult (pentru că după ce m-am întors am lucrat foarte mult în teatru și alături de regizori și actori) e că școala mi-a dat niște timp, am evitat niște greșeli pe care le-aș fi făcut în timp.

Rep.: Nu prea știi autori cu care să te compar. Dar ce scriitori ai numi tu ca surse ale inspirației tale?

P. Ș.: Pe mine mă inspiră, în primul rînd foarte multe lucruri, nu numai teatrul și de mult, de cînd am început să scriu, eu mereu ascult muzică. Pentru că structura unei piese o văd ca structură muzicală. Că vine așa, cum e construită o piesă muzicală, are un crescendo, are un pay-off. Cam așa funcționează și piesele. Muzica e cea mai mediată dintre arte, cea mai pură. Dramaturgia, teatrul crează o experiență, din multe puncte de vedere e o experiență aici și acum. Dintre scriitori, totuși, cel care m-a marcat de cînd eram foarte mic: James Joyce. Ce face el în *Ulise* și cum se joacă acolo și cît de mișto este. Există inclusiv o piesă de teatru în *Ulise*. Cînd am citit *Ulise* mi-a arătat cît de multe lucruri poți să faci în scris. Îmi place foarte mult Brecht și post-post-moderniștii. Îmi place foarte mult Harold Pinter.

Raul Gheba

de la început și probabil că în ani își va găsi o imagine mult mai clară.

Rep.: Te urăsc mulți oameni în teatrul românesc?

P. Ș.: Nu știu. Mulți. Nu mă urăsc, sper să nu mă urască, cred că nu mă plac. Dar din cauză că am un obicei foarte prost să spun ce gîndesc. Cîteodată nu-i bine să spui asta.

Rep.: Ai studiat *writing-ul*, ca să nu zic scrierea, în State. Ce-ai învățat de la americani? Să scrii sitcom-

Amice, nu te văd bine: falsul tău prieten, omul de cîrpă, se oftică atît de mult că tu ai cap de lemn și el n-are, încît mi-ai zis mie, la beție, că vorbește cu Geppetto să-i facă și lui un unel. Dar mult mai mare, de Godzilla.

Instantaneu sugestiv dintr-o montare modernă a spectacolului *Don Quijote*, care acreditează în premieră ideea că, în vremurile realismului economic, cantitatea de idealism exaltat din om e direct proporțională cu aia de alcool din sînge.

Actriță multiplu-mediată executînd un complicat exercițiu de mobilitate, pentru a demonstra că - în condițiile teatrului total care se practică azi - corpul actorului necesită multă gimnastică și apă plată cu lămîie.

Instantaneu comic din *Secretul*, o piesă tragică în concluziile sale: un om în toată firea care vorbește cu păpușile este fie un artist păpușar care n-a putut să devină actor, fie o fetiță prizonieră în corpul unui artist păpușar.

cuvîntul care...

...are berze și șeici

● Din *Tribuna* aflu că șeicul Sultan bin Mohamed Al-Qasimi, al treilea ca importanță din Emiratele Arabe Unite, vine la Festivalul de Teatru, în calitate de autor de piesă. Aici, undeva, ar trebui să fie o glumă pe seama subiectului ăsta, dar se află ușor unde sîntem cazași și nu vreau să mi se rezeze limba, degetele sau orice alt membru care nu-i bine băgat în corp. Vă salut, domnule Șeic și, în semn de respect, vă voi enumera toate cuvintele pe care le știu în arabă: salam alecum, shaorma, tarkan.

● În *Rondul de Sibiu* scrie așa: „Sibiul va avea un teatru nou cel mai devreme peste 5 ani”, ceea ce în ani sibieni înseamnă cam 5-6 ani. În ani de Călărași, de exemplu, înseamnă vreo 12, iar în ani de București vreo 46. Oricum, în ritmul în care se deschid săli de teatru în Sibiu, pînă în 2030, 40% din populația orașului ar putea să meargă la teatru simultan. Exact cum bucureștenii au la toate colțurile cîte o șaormerie, așa vor avea și sibienii la toate colțurile cîte un teatru.

● *Turnul Sfaturii* informează că mlaștinile de păcură din Coșșa Mică au luat foc. Știu, pare ceva desul de absurd încît să merite explicații. A fost odată ca niciodată întreprinderea „Carbosim”. După închidere, au rămas cinci rezervoare de păcură. Băieții deștepți și-au dat seama că sînt făcute din fier, așa că au fost tăiate și vindute la fier vechi. Cum păcura nu poate fi vindută la fier vechi, ea a intrat în sol. Și a luat foc, că deh, păcura are prostul obicei să ardă, acoperind toată Coșșa, așa Mică cum e, de fum. „Suprafața ocupată de foc nu este, propriu-zis mare, dar fumul dens e impresionant”, au declarat surse ofi-

PROBLEMA NU E SĂ TRANSFORMĂM CASA POPORULUI ÎN MALL, DA' CINE FACE CITEVA ZOCI DE MII DE TARABE STIL CARE SĂ SE POTRIVEASCĂ CU INTERIOARELE.

ciale. Uite că, totuși, tot răul spre bine. S-au impresionat oamenii. Ca la teatru.

● Liceele Lazăr și Goga au disputat un meci de baschet de binefacere, pentru un adăpost de berze din Cristian. Au strîns în total 600 de lei. Cam cît un cerșetor de la metrou în 3 ore. Dacă făceau asta organizat, 2 echipe de baschet stringeau minimum 6.000 de lei. Din păcate, Sibiu nu are metrou. „Nu am văzut niciodată o barză de aproape, dar mi-ar plăcea”, a spus o jucătoare. Ca om născut în Deltă, vă zic că nu e mare minunăție. Nu poți să pui un stîlp fără să cocoațe niște berze cuib în vîrfurile lui. Și de aproape sînt exact ca de departe, doar că mai detaliate.

Lecturnul Breslelor

» strada principală

„Căluțul care îl salva pe Regele Țînțar”

Căldură mare, monșer. Așa că ne-am retras la umbră, în Parcul Sub Arini, la o înghețată și un spectacol cu Magicianul. O nebulie suprarrealistă, cum doar copii de grădiniță pot face (de unde rezultă că e foarte bine să dai din cînd în cînd în mințea copiilor, mai ales atunci cînd nici tu nu ești, metaforic vorbind, departe de inocența lor). În fine, am stat de vorbă cu calul. Nu vă faceți griji, nu consumasem nimic în afară de înghețată cu fructe de pădure și vreo patru beri înainte.

Emanuel (6 ani, Sibiu, în foto): „Am fost căluțul care îl salva pe Regele Țînțar. Nu știu cum se numea povestea, eu am fost calul.”

Ileana (45 ani, bibliotecară, Sibiu): „Mergem în Piața Mică, la tirgul de carte, la o lansare. Desigur că ne place festivalul. Am fost la multe spectacole și nu am putea spune care ne-a plăcut mai mult. Toate sînt senzaționale. Azi o să vedem spectacolul de la Casa de Cultură, cel de dans, al unei trupe din Ungaria.”

Paul (33 ani, mecanic, Sibiu): „Aș vrea să le

transmiteți organizatorilor acestui festival că le mulțumesc. Datorită lor pot bea liniștit, cu prietenii mei, fiindcă nevastă-mea e plecată în piață, să vadă nu știu ce spectacol.”

Veronica (27 ani, traducătoare, Sebeș): „Eu sînt venită la o conferință, fără vreo legătură cu festivalul de film. Cum, e de teatru? Credeam că a început TIFF-ul.”

Citata și fiul

opera de trei pahare*

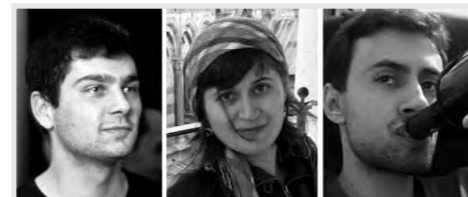
Era s-o facem lată cu Bănică

Întrucît noaptea a început pe la jumătatea piesei A fost odată Andrzej Andrzej Andrzej și Andrzej am profitat de o clipă de neatenție a polonezilor de la Szaniawski Theatre in Walbrzych și am fugit din Hala Simerom. O dată pentru că nu știm poloneză și a doua oară pentru că Radu, colegul nostru, își bătușe deja propriul record la Fruit Ninja, varianta cu bombe. Am căzut de acord că piesa trebuie văzută după ce ți-ai făcut temeinic temele despre Școala Poloneză de Film și ai vizionat de cel puțin două ori filmele lui Wajda. Așa că am întins-o spre celebrul club din curtea teatrului, unde – în treacă-tă fie spus – am observat că se poartă fucsia. Păcat că poza e alb-negru. Am decis c-o să ne luăm și noi boncanci din ăia fucsia, de noapte. Ideea în sine ne bine-dispune.

Am ajuns la fix cît să îl surprindem pe Ștefan Bănică Junior strecurîndu-se în mulțime, spre bucuria teatrului. Spre deosebire de nevastă-sa, care se fitește prin oraș cu bigudiurile în cap, Fănel o arde incognito, bine ascuns sub glugă. Probabil să nu îl recunoască paparazzi de la Radio România Actualități sau TVR Cultural prezenți la festival. Degeaba, DJ-ul s-a sesizat imediat ce l-a văzut și a înlocuit CD-ul Buddha Bar cu cel al lui Ștefan Bănică Jr. Cu toate astea, nimeni n-a făcut-o lată. Din contră, a început să plouă, iar micii și berile, zgribulite, s-au adunat pe sub umbrele. Cu tot cu oamenii care le consumau. Ne-am luat și noi vreo trei pahare de vin de-al lui Dinescu și am stat cumînți pe băncuțe, așteptînd să apară din nou Bănică, în pași de dans. Nu a apărut. Așa că am bătut din nou recordul la Fruit Ninja. Toți trei.

Berică Venturiano

* Cronica evenimentelor nocturne realizată de experții noștri acreditați la mese.

De vorbă cu David Murgia (Tristețile căpcăunilor)

Reporter: David, ce este actorul pentru tine în zilele noastre?

David Murgia: Pentru mine, actorul e ceea ce vrem să întâlnim; cum, de ce, cui, ce vrem să transmitem! Acestea sunt toate întrebările de bază în teatru. De ce se întâmplă asta? A fi actor înseamnă a spune ceva într-o anumită perioadă, anumitor oameni... a ști să spui A FI!

R: Și actorul pe care îl reprezinți tu pe scenă?

D.M.: Eu sunt un tînăr actor care a studiat la Liège, în Belgia. Am intrat la Liège la 18 ani pentru că nu sunt genul care și-ar fi dorit o meserie normală, pentru că nu vroiam să fiu o parte din lumea asta mecanică; astfel, am ales să fiu actor, pentru a practica o meserie care ne amintește în prezent de cineva, de prezent și în conștiința de a fi activ.

R: Cum vezi relația pe care o ai cu spectatorul? Când ești pe scenă și joci un personaj și trebuie să creezi o relație intimă cu spectatorul, cum simți această conexiune? Publicul e diferit și, mai mult, nu e obișnuit cu astfel de spectacole, care par agresive, mult prea tehnice pentru înțelesul tuturor.

D.M.: Noi nu facem teatru pentru oricine! Mă uit spre spectator, îl privesc în ochi, îi spun textul și asta e... îi spui ceea ce e personajul tău!

R: Care sunt obstacolele pe care le întâlnești când joci?

D.M.: Eu nu am obstacole cînd joc! Pentru că jocul e întotdeauna amuzant... și, în general, întâlnim probleme tehnice, vrem lumina perfectă, muzica perfectă. Cîteodată problemele tehnice ne pun piedici, mai ales cînd jucăm în alte țări; nu e timp de a pune totul cap la cap așa cum a fost creat. Cred că cine are probleme, are de lucru! Problemele sunt diferite, apar cînd te chinui să joci bine, să iasă bine și în final reușești. Eu lucrez cu fratele meu, fac și film, lucrez cu personalități din lumea teatrală francofonă sau din afară.

R: Ai un personaj preferat?

D.M.: Nu! Eu nu sunt genul de actor căruia îi place să joace un anumit personaj, dar sunt un actor care este foarte motivat pentru o aventură. Sunt genul de actor căruia îi place să lucreze. Teatrul e o alternativă, o mișcare în care poți evada.

R: Cum vezi generația tînără de artiști?

D.M.: A mea? Foarte pozitivă. Eu mă văd cu un grup de amici cu care lucrez în teatru și ne înțelegem bine, discutăm mult tot ceea ce ține de un rol, de un personaj. Colaborăm împreună la un nou film.

R: Este vreo diferență între actorul de teatru și cel de film?

D.M.: Nu văd nici o diferență! Cînd participi la un film sau la un spectacol, participi în același

fel. Cred că te implici în aceeași aventură, actorul trebuie să își găsească locul, trebuie să știe ce face.

R: Îți imaginezi să faci și altceva?

DM.: Da! Aș dori să fiu reporter. Să călătoresc în toată lumea și să fac interviuri. Preferatul meu e Tintin, mi-aș dori să ajung ca el.

R: Am o referire la titlul spectacolului, Tristețile căpcăunilor, cine a ales acest titlu?

DM.: Fratele meu, Fabrice Murgia, a regizat acest spectacol și am lucrat împreună la acest proiect. Fabrice a scris textul despre Bastian Bosse, a scris pentru a experimenta. Acest spectacol vorbește despre pierderea adolescenței. Noi nu avem un mesaj în acest spectacol, avem doar întrebări, nu suntem capabili să răspundem la întrebări. Vorbim despre voință, despre capacitatea de a te revolta. Jucăm în școli, iar după fiecare spectacol avem dezbatere cu tinerii, vorbim despre izolare, despre lumea în care trăim, despre copilărie... Eu nu sunt Bastian Bosse, dar trebuie să îl înțeleg; am ascultat aceeași muzică ca el, am trăit ca el ca să îl înțeleg, apoi ca să îl pot reprezenta.

Kiki Grebenea

Alexandra Păzgu

desdeMONA – Dincolo de text

Miercuri, 1 iunie, la sala Centrului de Cercetări Avansate în Domeniul Artelor Spectacolului, începând cu ora 16:00, a avut loc spectacolul *desdeMONA*, un one woman show, regizat de australianul Anatoly Frusin și interpretat de actrița Jolanta Juskiewicz. Aceasta este o actriță din Polonia, care, de câțiva ani încoace, se plimbă din țară în țară, cu un covor de scenă și câteva bucăți de materiale, împreună cu un CD pe care se află coloana sonoră a spectacolului și multă dăruire și entuziasm pentru munca sa. Este surprizător că de la prima reprezentație a acestui spectacol, până în ziua de 1 iunie 2011, regizorul nu a apucat să vadă niciodată reprezentația live. Cei doi, fiind din țări diferite, au reușit să construiască, împreună, acest spectacol, prin lungi discuții la telefon și cu ajutorul internetului. Datorită distanței care îi desparte, pentru Anatoly a fost o premieră să vadă live spectacolul regizat de el acum câțiva ani, în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. *desdeMONA*, este o adaptare a lui, *Othello*, dar care o are ca și personaj central și unic, pe soția maurului – Desdemona. În acest spectacol, este prezentă vocea Desdemonei și, deși în piesa lui Shakespeare

© Sebastian Marcovici

Decorul este unul simplu: niște batiste, un covor de scenă negru, două scaune și o piatră. Costumul Desdemonei, de culoare albă, sugerează ideea de fantomă. Aceasta, cu ajutorul costumului, machiajului, jocului actoricesc și al vocii, este o

Blondie of Arabia – îndeplinirea unui vis

Indiferent de locul în care ne naștem și de cultura pe care o dobândim, trăsătura fundamentală, comună a noastră, a locuitorilor acestei planete este faptul că suntem umani. Deși modul de viață și aspectele culturale ale poporului din care facem parte ne influențează, modul de a trăi și de a crede sau nu în ceva, când vine vorba de vise și dorințe, ne face pe toți egali.

Miercuri seara, Oldies Pub a găzduit un spectacol neconvențional, un monolog de excepție, interpretat de Monica Hunken din Statele Unite ale Americii. *Blondina din 1001 de noapți* prezintă cronică poveștii adevărate a odiseei sale din deșert. Cu două săptămâni înainte de Crăciun, aceasta zboară în inima Golfului Persic pentru a lucra într-o companie de catering la petrecerea nunții regale și ajunge să facă, pe bicicletă, singură, turul a trei țări din Orientul Mijlociu. Pe parcursul aventurii, Monica are parte de aventura vieții sale. Răpiri, turism sexual, membrii familiei regale din Golf, trei petreceri de nuntă, dragoste și moarte. Pe măsură ce Monica perseverează în această aventură solitară, învingând necazurile care pândesc la fiecare colț, alimentându-și fetișmul pentru super-eroi, ea descoperă că cel mai mare adversar al ei s-ar putea să fie chiar ea însăși.

Monologul blondinei, unul extrem de sinestezic, a fost incredibil de bine susținut de gesturi și mimică, în ciuda decorului simplist: o bicicletă și un scaun.

© Mihaela Marin

În afara faptului că show-ul artistei a amuzat și uimit în același timp publicul prezent, esența acestuia este una profundă. Prin interpretarea

phantomă a Desdemonei, care vorbește dincolo de textul shakespearian, despre trăirile sale. Este de admirat curajul de a face o adaptare după *Othello* și, mai ales, ambiția de a contura și evidenția un personaj atât de interesant și atât de simplu, în aparență.

Batista, elementul care a declanșat intriga poveștii, este prezentă și în spectacolul *desdeMONA*. Sunt folosite simboluri care contribuie la înțelegerea și interpretarea viziunii regizorale (de exemplu batista roșie și felul în care Desdemona o folosește, sugerând că batista a fost cea care i-a declanșat moartea). O Desdemona sensibilă dar și puternică, Jolanta Juskiewicz, cu ajutorul regizorului Anatoly Frusin, au reușit să contribuie la realizarea unui portret psihologic al personajului shakespearian, prin intermediul unui one woman show foarte

bine gândit și foarte original din punct de vedere al ideilor și al interpretării.

Cristina Reștea

sa, Monica Hunken le sugerează celor prezenți să-și urmeze visul, indiferent ce formă are. Visele îi fac pe oameni umani, îi ajută să se cunoască mai bine și să-și exploreze capacitățile. Nu poți ști de ce ești în stare și ce poți să realizezi în viață dacă nu dai frâu liber aventurierului din tine. Un dram de nebunie și curaj te poate ajuta să materializezi lucruri pe care niciodată nu ți-ai imaginat că ești în stare. Artista este originară din California, și-a continuat apoi drumul în New York, unde s-a alăturat unei trupe de teatru de stradă. De-a lungul timpului, împreună cu echipa sa, a organizat minguri sociale, niciodată dezlipindu-se de prietena sa de nădejde, bicicleta. Visătoare, debordantă și, mai ales, posesoarea unui optimism contagios, „tipic american”, după cum chiar ea mărturisește, Monica Hunken reușește, prin spectacolele sale neconvenționale, să aprindă în fiecare spectator flacăra unui vis. Și, pentru că scopul oricărei reprezentații scenice este acela de a încânta publicul, pot spune că blondina și-a îndeplinit cu desăvârșire misiunea. Ropotele de aplauze care au umplut sala și-au spus cuvântul.

Andreea Radu

Carrefour

SIBIU

Misterul unui popor

Tradiția este o comuniune cu misterul istoriei
Nikolai Berdiaev

Fiecare din noi și-a dorit măcar o dată să vorbească japoneză, să viziteze Japonia sau să cunoască locuitorii ai acestei minunate țări. În anumite domenii, Asia reprezintă, pentru majoritatea dintre noi, un necunoscut, un mister. Tradiția japoneză este o adevărată artă, este captivantă și transmite foarte mult calm. De toate acestea m-au convins voluntarii veniți din Țara Soarelui Răsare, care au realizat un eveniment de promovare a culturii lor în Complexul Național Muzeal „Astra”.

Surprizele s-au ținut lanț și vizitatorii au asistat, captivați, la diferite activități tipice tradiției japoneze. Zeci de copii au dansat în grupulețe pe muzica tradițională din anii '70, ghidați de Sachie Tanaka. Activitățile la care publicul a fost provocat au fost foarte bine alese, ele reprezentând un punct de atracție foarte mare pentru cultura noastră, atât de diferită. Pavilionul în care s-a desfășurat activitatea s-a transformat, înainte de ora 10, într-un spațiu primitor, în care oameni simpatici ne-au învățat să ne scriem, în japoneză, numele sau alte mesaje, ca „te iubesc”. La alegere, puteai îmbrăca un kimono sau servi un ceai, în spiritul tradiției, sau puteai răsfoi ilustrate japoneze. Ritualul de spălare a picioarelor, pentru relaxare, a fost „predat” de Yuriko Yamaguchi și a fost elementul cel mai neobișnuit pentru curioșii care au încercat.

Tinerii sunt locuitori ai orașului Takayama, oraș înfrățit cu Sibiu. Localizat în centrul țării, Hida Takayama a absorbit influențe culturale diverse. Se

consideră că orașul și cultura sa, așa cum a rămas până în zilele noastre, a prins formă la sfârșitul secolului al XVI-lea când clanul Kanamori a construit Castelul Takayama. Fiind mereu protejați de munții înalți care îi înconjoară, au avut posibilitatea să își dezvolte o cultură diferită, care nu a fost distrusă niciodată.

Acest gen de experiență ne apropie și ne oferă șansa de a cunoaște alte comunități. Foarte interesant a fost faptul că toți participanții erau deschiși, interesul pentru nou oferind o atmosferă caldă, un cadru în care a primat calmul și energia pozitivă. Odată intrat în pavilion erai purtat de valul necunoscutului și, încurajat de gazde, vroiai să vezi cât mai mult, să pui întrebări, să probezi un kimono, să vezi reacțiile celorlalți. Ziua de 1 iunie la Muzeul Satului a fost la fel de plăcută ca un picnic cu familia, la început de vară.

Tradițiile sunt cele care țin un neam în viață și îi conferă unicitatea. De aceea, trebuie să știm să le păstrăm și să le respectăm. Totodată, trebuie să cunoaștem obiceiurile altor țări pentru a le proteja și pentru a ne apropia de noi culturi. Tradiția înseamnă, în același timp, trecut, prezent și viitor.

Cristina Ghinea

Răscruce în centrul Comunităților

Carrefour se dorește a fi un spațiu crucial, prezent în centrul și în inima cetății. Este un deziderat ce se observă de la prima vedere, pornind chiar de la denumirea magazinului din Sibiu – City Centre. Mai mult, însăși sigla „Carrefour” în limba franceză are înțelesul de Răscruce, Intersecție, Confluență, de unde decurge în mod firesc dorința de a crea conexiuni și punți de legătură între oameni pe care hypermarket-ul și-o manifestă printr-o îndelungată tradiție de implicare comunitară. Carrefour unește România într-o comunitate de peste 20 de magazine, parte integrantă a unei vaste rețele a calității și a performanței ce ocupă locul 1 în Europa și își extinde răspândirea pe plan mondial. În acest context, tema ComUNITăți a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu are o semnificație cu totul excepțională pentru Carrefour, fiind în deplină armonie cu setul de valori și de principii fundamentale ce alcătuiesc filosofia de implicare socială a companiei. De aceea, Carrefour a simțit ca pe o datorie de onoare sprijinirea Festivalului atât printr-o sponsorizare generoasă a Programului de Voluntariat, cât și prin implicare în promovarea acestuia prin găzduirea în spațiul hypermarket-ului a unor spectacole din cadrul F.I.T.S. 2011. Aceste spectacole au rolul atât de a îi destinde pe sibienii aflați la cumpărături, cât și de a le trezi interesul să urmărească și alte manifestări culturale din programul Festivalului, devenind astfel spectatori activi. Aceasta este a doua ediție care se bucură consecutiv de prezența Carrefour ca partener al Festivalului, ceea ce dovedește că hypermarket-ul își conturează deja o tradiție a implicării în evenimente sociale cu substrat cultural, transformând deviza „Pentru o viață mai bună!” în ceva mai mult decât un deziderat material, știut fiind că adevărata bunăstare nu poate face abstracție de cultură, această hrană a spiritului aflată la Răscrucea dintre comUNITățile umane.

PARTENER DE COMUNICARE

vodafone

APLAUZE
14-15

JURNALUL NAȚIONAL

Tribuna
COTIDIAN INDEPENDENT. APARE LA SIBIU ■ Fondat în 1894 de Ioan Slavici
Dintotdeauna pentru totdeauna

antena
mereu aproape
SIBIU

euronews

REALITATEA TV

zile
nopti
DE VIAȚĂ LIBERĂ

magicfm 93.8
soft music

cotidianul.ro

Turul Sfatului

Esquire

ronduldesibiu.ro

Agencia Națională de Presă
AGERPRES
DIN 1885

DEUTSCHE WELLE

DW

esarom ROMANIA EXPERTS TASTE

Redal
Pe gustul dumneavoastră

greiner
packaging

J·U·S·T[®]
DESIGN

FARMEXIM

Oamenii fac diferența

**JURNALUL
NAȚIONAL**
cel mai citit ziar de calitate din România

JURNALUL
ACTIVITĂȚI
Amplasăm puncte de vânzare în toată țara

ROMGAZ
Punctul de pensie
mărit la 826,2 lei

576.000 de cititori în fiecare zi!

*conform rezultatelor SNA FOCUS

Claire Hind la Cîsnădioara

Uneori avem impresia de déjà-vu și suntem cuprinși de spaimă și nedumerire, alteori, zi de zi, repetăm o acțiune și avem impresia că este pentru prima oară când executăm acea activitate. Probabil că cel mai important lucru pe care îl putem face este să fim prezenți, acum și aici, să nu trăim nici în trecut, nici în viitor... pentru că nu vom ști niciodată dacă existăm cu adevărat. Două spectacole de excepție *Footfalls* în regia Andrew Head, și *Ghost Track* au ținut spectatorii cu sufletul la gură în 1 Iunie 2011.

© Scott Eastman

Coincidență, sau nu, vizavi de „Ziua Internațională a Copilului”, au fost două one-women-show-uri în care Claire Hind juca roluri de copil.

„A fost odată ca niciodată...” așa ar putea să înceapă *Footfalls* de Samuel Beckett, jucat în Biserica din Cetatea Cîsnădioara, spectacol cu o durată de doar 25 de minute. Claire Hind în personajul May ne-a condus într-o lume de basm, în care ea însăși părea o apariție fantastică. Și, cum misterul este caracteristica principală a acestui gen narativ, pot afirma că a fost creat din plin. Încă de la început, blitz-urile reflectoarelor și liniștea mortuară, completată de strania creatură care scotea sunete abstracte, ne conducea, inevitabil, într-o zonă înfricoșătoare. Rochia lungă, zdrențuită, părul grizonat și zbârlit, expresivitatea feței, cei nouă pași pe care îi face în timpul mersului și pe care îi repetă candelant, brațele încrucișate, umerii aplecați în față, au avut o paloare fantomatică.

Spectacolul este divizat în patru părți. În fiecare, lumina este mai închisă decât în cea precedentă, iar clopotul care anunță începerea unui nou tablou se aude din ce în ce mai slab.

În prima parte, May și Vocea (înregistrată) poartă un dialog direct. Vocea ne dă senzația că este fie propria conștiință a lui May, fie mama care este foarte bolnavă, ținută la pat și care are nevoie de îngrijiri medicale, fie că aceasta este moartă iar Vocea care răsună este amintirea care o bântuie. May și Vocea au creat un dialog între trecut și prezent, vocea mamei fiind un ecou al trecutului. În a doua parte, Vocea se adresează direct publicului: „Vocea mea este în mintea ei” și spune povestea unei fete care „o chema pe mama ei”. „Sequel” pronunțat de două ori, în manieră obsesivă, anunță începutul celei de-a treia părți în care, de data aceasta, fiica vorbește despre mamă. Din relatările ei, înțelegem că singura voce pe care May o cunoaște este cea a mamei pe care o moștenește întru totul, de aici și asemănarea dintre cele două timbre vocale. Este important pentru May să vorbească, pentru că singurele ei „prietene” sunt cuvintele. A patra parte anunță deznodământul. Câteva secunde nu se află nimeni pe scenă. „Nici o urmă de May. Ciudat sau nu, nu auzim nimic, nu vom vedea nimic. Absența este singura prezență.” (Vocea). May poate să fie și ea o fantomă care vorbește cu mama ei – tot o fantomă. Așadar, spectacolul poate să fie abordat din mai multe puncte de vedere, lăsând finalul deschis interpretărilor.

Ghost Track este un spectacol inedit, în care Claire Hind, atât personajul cât și autorul acestui text, construiește un rol de excepție. Ajutată de trei microfoane și de înregistrări ale vocii sale, face o demonstrație a abilităților ei vocale într-un show solo. Spectacolul este unul despre „tati”, despre psihicul ei, despre caracterul complex și despre multe altele. Noțiunea de „repetiție” a existat din plin, atât prin cuvintele pe care le-a reprodus, cât și prin gesturile pe care le-a făcut, de mai multe ori, în același stil obsesiv. După o demonstrație ca aceasta, este imposibil să nu fi rămas, inevitabil, cu replici ca „Speak again” sau „Nothing” în minte. În jocul ei actoricesc, respirația s-a dovedit a fi o tehnică specială și foarte importantă, iar imitarea șiroaielor de apă, precum și muzica antrenantă, a transformat așa-zisul text banal într-o comedie cu umor englezesc, care nu poate fi gustat de oricine.

Carmen Stroia

REG. TM.
BECK'S

JTI

**Raiffeisen
BANK**
Reușim împreună.

TAKATA

e-on

**BANCA COMERCIALA
CARPATICA**

Vă invită la teatru !

**METEO
ROMANIA**

Desene pe asfalt de 1 iunie

În ciuda ploii ce s-a abătut asupra Sibiului, foisorul din Parcul Sub Arini a fost plin de copii, însoțiți de părinți, dornici să participe la show-ul realizat de Scuola Napoletana dei Madonnari. Această școală a fost creată de Gennaro Troia (regizorul acestui spectacol) pentru a promova munca pe care o realizează artiștii madonnari, mai exact desene în cretă, pe diferite suporturi.

Totul a fost conceput ca o lecție în care copii au putut învăța cum să deseneze cât mai corect: au învățat noțiuni ca umbră/lumină și perspectivă. Apoi, noii elevi au primit câte o cutie de cretă colorată și au început să umple pavimentul foisorului cu desene cât mai inventive. Din umbră, cei doi profesori îi ghidau, fără ca aceștia să simtă asta.

A fost interesant modul de abordare a problemei: doi artiști își promovează munca și o transmit mai departe, fără a folosi medii convenționale și lăsând totul cât mai liber și la îndemână. Acești mici artiști în devenire nici nu au simțit măcar că iau parte la o lecție ci, mai degrabă, au privit totul ca pe un cadou,

oferit de către Scuola Napoletana dei Madonnari, cu ocazia zilei de 1 iunie.

Au fost răsate și bună dispoziție, iar pavimentul foisorului s-a umplut de desene, unele mai frumoase ca altele. Cei doi madonnari au desenat și ei printre copii, oferindu-le acestora inspirație. Probabil că, la prima vedere, acest tip de artă nu pare mare lucru, dar nu ar trebui să ne cramponăm de termenul „desene în cretă pe asfalt”, deoarece creațiile sunt deosebit de complexe. Ce m-a impresionat, cel mai mult, este faptul că la sfârșitul lecției de desen, unul dintre copii a venit și l-a întrebat pe unul dintre artiști dacă poate lua cu el calculul pe care-l desenaseră împreună.

Scuola Napoletana dei Madonnari va mai prezenta show-uri în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu în datele de 3 și 4 iunie, în fața magazinului Dumbrava, cu desene 3D în stradă.

Mateea Marin

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuş
Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Adina Katona, Alexandra Păzgu, Ana Năneştean, Andreea Radu, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opriş, Cristiana Lazăr, Cristina Gheordun, Cristina Reştea, Cristina Stratan, Doriana Tăut, Kiki Grebenea, Lucia Bucurenciu, Mateea Marin, Mihaela Anghel, Ştefania Dogariu, Vlad Părău
Echipa Academia Cațavencu: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Raul Gheba, Dragoş Vasile, Florin Iaru
Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoş Spişteru, Scott Eastman, Sebastian Marcovici
DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint

aplauze@sibfest.ro

smart-print.ro
tipar digital si offset

» vineri, 3 iunie

- **PIAȚA MICĂ**
Ora 10:00-22:00 – SIBIU BOOKFEST 2011 (SBF) - Târgul Internațional de Carte, Publishing și New Media (ROU)
- **CENTRUL CULTURAL HABITUS**
Ora 10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu
Ora 11:00 – Lansare de carte: ANTOLOGIA PIESELOR PREZENTATE ÎN SECȚIUNEA SPECTACOLE LECTURĂ 2011, editura Humanitas
Ora 11:30 – Lansare de carte: Doina Uricariu și invitații ei prezintă SPECTACOLUL MEMORIEI JUCAT ÎN TREI CĂRȚI: MAXILARUL INFERIOR ȘI SCARA LEILOR – Doina Uricariu, editura Polirrom; PALATUL COTROCENI. ISTORIE ȘI RESTAURAȚIE – Petre Badea și Niculaie Vlădescu, ediție îngrijită și prefațată de Doina Uricariu, editura Universalia Press; CONSTANTIN ANTONOVICI, SCULPTOR PE DOUĂ CONTINENTE – Doina Uricariu și Vladimir Bulat, editura Universalia Publishers – (ROU)
Ora 14:00 – Conferință specială: MARI SCRITORII STRĂINI ÎN COLECȚIA RAFTUL DENISEI, Editura Humanitas Fiction - prezintă Denisa Comănescu, director general al Editurii Humanitas Fiction (ROU)
Ora 15:00 – Conferință specială: UN TRAMVAI NUMIT COPYRIGHT – Simona Kessler (ROU)
- **MUZEUL CIVILIZAȚIEI POPULARE TRADIȚIONALE „ASTRA”**
Ora 12:00 – Spectacol de muzică: FEAST DAY BAND / ZI DE SĂRBĂTOARE (30') - Bagas Degol (GBR)
- **ATRIUM CAFÉ**
Ora 12:00 Atelier: SEMINAR DE DEZBATERI (1h) - Leeds Metropolitan University / ULBS / FITS
- **AMBIENT**
Ora 12:00 – One man show: ONE BOTTLE TOO FAR / UN PAHAR ÎN PLUS (30') - Lee Hayes (NLD)
- **LIBRĂRIA HUMANITAS**
Ora 12:00 – Spectacol lectură: INSULA de Gellu Naum (ROU), tradusă în 6 limbi de: Lora Nenkovska (BGR); Joanna Kornas (POL); Faustine Vega (FRA); Elena Borrás García (ESP); Kerstin Ahlers (DEU); Razvan Purdel (ITA) - proiect ICR
- **TRAMVAI SIBIU – RĂȘINARI – SIBIU** – Preț bilet: 30 lei
Ora 14:00 – Spectacol de teatru: ISPITA CIORAN (2h) - Regia: Gavriil Pinte - Teatrul Național „Radu Stanca”
- **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU**
Ora 15:00 – One man show: ONE BOTTLE TOO FAR / UN PAHAR ÎN PLUS (30') - Lee Hayes (NLD)
Ora 15:30 – Spectacol itinerant: GIRAFFE / GIRAFELE (45') - Teatro Pavana (NDL)
Ora 16:15 și 19:30 – Spectacol de stradă: SOPHIA, A TRUE LOVE STORY (35') - Teatrapo (CHL / ITA)
Ora 17:00 – Spectacol de muzică: FEAST DAY BAND / ZI DE SĂRBĂTOARE (30') - Bagas Degol (GBR)
Ora 17:30 – Spectacol itinerant: LE DAME / DOAMNELE (45') - Teatro Pavana (NDL)
Ora 18:30 – Spectacol itinerant: RICKSHAW / RICȘA (40') - Dansk Rakkerpak (DNK)
Ora 20:30 – Muzică instrumentală la fierăstrău muzical, teramin și martenon - Benedict Popescu (ROU)
- **CAVAS** - Preț: 10 lei
Ora 16:00 – Spectacol solo de teatru cu obiecte și păpuși: PAPER CUT / OAMENI DE HÂRTIE (50') Regia: Yael Rasooly - Yael Rasooly (ISR)
- **TEATRUL GONG** - Preț bilet: 15 lei
Ora 17:00 – Spectacol de teatru: FURTUNA - Direcția de scenă: Victor Ioan Frunză - Centrul Cultural pentru UNESCO “Nicolae Bălcescu” (ROU)
- **SALA STUDIO TNRS (CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR – Intrarea C)** - Preț bilet: 15 lei
Ora 17:00 – Spectacol de teatru: O LUME PE DOS / AN UPSIDE DOWN WORLD (1h40') - Regia: Iarina Demian,

- cu Tudor Chirilă - spectacol produs de ArCub (ROU)
- **FACULTATEA DE INGINERIE „Hermann Oberth”**
Ora 17:00 – Concert ACAPPELLAND - Fool Moon (HUN)
- **MAGAZINUL DUMBRAVA**
Ora 17:00 – Desene pe asfalt: 3D DRAWINGS IN THE STREET / DESENE 3D PE STRADĂ - Regia: Gennaro Troia - Scuola Napoletana dei Madonnari (ITA)
- **SINAGOGĂ** - Preț bilet: 15 lei
Ora 18:00 – Spectacol de muzică (1h) - BARD (CHE / AUS/ITA/AUT)
- **SALA THALIA** - Preț bilet: 20 lei
Ora 19:00 – Spectacol de muzică: TOCADEO (CAN)
- **TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”** – Preț bilet: 30 lei
Ora 19:00 – Spectacol de teatru: COPLAS A LA MUERTE DE SU PADRE (1h20') de Jorge Manrique - Regia: Amancio Prada - Teatro de la Abadía (ESP)
- **HYPERMARKET REAL (incinta magazinului)**
Ora 19:00 – One man show: ONE BOTTLE TOO FAR / UN PAHAR ÎN PLUS (30') - Lee Hayes (NLD)
- **CAVAS**
Ora 20:00 – Spectacol solo de teatru cu obiecte și păpuși: PAPER CUT / OAMENI DE HÂRTIE (50') Regia: Yael Rasooly - Yael Rasooly (ISR)
- **SALA STUDIO TNRS**
Ora 20:00 – Spectacol de teatru: O LUME PE DOS / AN UPSIDE DOWN WORLD (1h40') - Regia: Iarina Demian, cu Tudor Chirilă - spectacol produs de ArCub (ROU)
- **TEATRUL GONG** - Preț bilet: 15 lei
Ora 20:00 – Spectacol de teatru: FURTUNA - Direcția de scenă: Victor Ioan Frunză - Centrul Cultural pentru UNESCO “Nicolae Bălcescu” (ROU)
- **CLUB PLAY OFF (parcare Sala Transilvania)**
Ora 20:30 – Spectacol de muzică: FEAST DAY BAND / ZI DE SĂRBĂTOARE (30') - Bagas Degol (GBR)
- **CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR** – Preț bilet: 20 lei
Ora 21:00 – Spectacol de dans: CONFRONTING SILENCE / ECOUL TĂCERII (55') - Coregrafia: Yukio Suzuki - Yukio Suzuki Company (JPN)
CETATEA CISNĂDIOARA – Preț bilet: 15 lei
Ora 21:30 – Concert ACAPPELLAND (1h) - Fool Moon
- **HALA LIBRA – BALANȚA** – Preț bilet: 40 lei
Ora 22:00 – Spectacol de teatru: FAUST (2h10') - Regia: Silviu Purcărete - Teatrul Național „Radu Stanca”
- **VINTAGE PUB** – Preț bilet: 10 lei
Ora 22:30 – Spectacol de teatru: NILS' FUCKED UP DAY (1h) - Regia: Ștefan Peca - o coproducție www.peca.ro și Teatrul Luni de la Green Hours (ROU)
- **PIAȚA MARE** – Scenă
Ora 22:00 – Concert: IRIS (50') prezentat de ARTMANIA
- **OLDIES PUB**
Ora 22:30 Spectacol de teatru: THE H(EDEN) GARDEN (50') - Regia: Medee Iancu - Trupa C'ARTE, înființată în cadrul proiectului „Practică Teatrală în Regiunile Centru și Nord-Vest” (ROU)
- **CLUB KAPITAL**
Ora 22:30 Spectacol de teatru: JOC FĂRĂ MANUAL DE ÎNTREBUINȚARE / (55') - Regia: Timur Felix Mihancea - Trupa NOT, înființată în cadrul proiectului „Practică Teatrală în Regiunile Centru și Nord-Vest” (ROU)
- **WHITE RABBIT**
Ora 23:00 – Spectacol de muzică (1h30') - Oumtcha
- **PIAȚA MARE**
Ora 23:00 – Spectacol de stradă: MUARÉ - Regia și coregrafia: Roberto Strada - Voala Project (ARG / ESP)
- **CLUB KAPITAL**
Ora 24:00 – Spectacol muzică: SOZNAK (45') - Soznak (GBR)
- **ATRIUM CAFÉ** – „Teatrul de la miezul nopții”
Ora 00.30 – Spectacol de teatru: AMERICAN BUFFALO (1h45') de David Mamet (ROU)

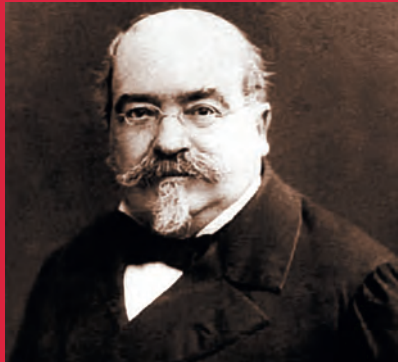

APLAUZE
18-19

comunitățile pe înțelesul masei

Pe clape.ro funcționează, citez, "Romanian Keyboarders Comunity" (lipsește un "m", în condițiile în care toată lumea știe să scrie corect pe site "Roland"). Pe 1 iunie 2011 bogdutzuboy2010 posta aici un mesaj simptomatic: "salu...as dori daca se poate un ritm de makedoneasca pt yamaha 340 sau pt 9000 mersi". Până la închiderea ediției, nu-i răspunsese nimeni lui bogdutzuboy2010. Să-nțeleg că "makedoneasca" sună bine doar pe o clapă Korg? Să-nțeleg că manelele au câștigat războiul cu rasa umană?

O dată scrisă cu litere de aur în analele comunității țigănești (rome): 22 decembrie 1855. Divanul Obștesc al Moldovei adoptă "legiuirea pentru desființarea sclaviei", pe baza unui proiect de lege elaborat de Petre Mavrogheni și Mihail Kogălniceanu. Proprietarii ai căror robi sînt eliberați cu această ocazie beneficiază de anumite înlesniri fiscale și sînt despăgubiți de către stat cu suma de 10 galbeni pentru fiecare țigan dezrobotit. Aș dori, dacă se poate, ca această informație să rămînă între noi. Dacă află Berlusconi cum a funcționat sistemul, o să ceară 10 salbe de galbeni pentru fiecare țigan expatriat.

În 2004, redactorii revistei *Astrele* decid să fondeze Asociația Astrologilor din România. Un an mai târziu, are loc primul Congres al AAR și prima Adunare Generală a membrilor, despre care înclin să cred că s-a desfășurat sub cele mai bune auspicii astrale. E bine de știu că vasta comunitate a astrologilor are un spațiu legal în care să-și desfășoare activitatea stelară. Ceea ce nu înțeleg e de ce nu i-au spus, simplu, Asociația Horoscopiștilor Români, ca să înțeleagă și cititorii de *Libertatea* că e treabă serioasă.

Regăsim aceleași inițiale (AAR) pe acvarist.org, sediul online al Asociației Acvaristilor din România. Sună aventuros, dar comunitatea deținătorilor de acvarii nu e foarte activă: unul dintre cele mai recente articole (intitulat, sugestiv, "Iluminarea bazinelor de apă dulce") datează din decembrie 2010. Explicabil, pe undeva: criza a lovit năpraznic, atît în aer, cît și în apă. E perfect justificat să presupunem că, în ultima vreme, oamenii au început să crească pești ca să-i mănînce și nu pentru a da banii pe tuburi fluorescente sau lămpi cu vapori de mercur.

ComUNITER

cronica de pe lîngă teatre

Oamenii de hîrtie, o nouă cucerire a tehnicii origami!

Fiți atenți! Am mai găsit ceva interesant pe net. Un citat din Dumitru Solomon: „Dacă un spectator pleacă de la teatru spunînd «M-am plictisit», poate fi de vină el. Dar dacă o sumedenie de spectatori pleacă de la teatru spunînd «Ne-am plictisit», indiferent cine e de vină, trebuie să începem a ne pune întrebări.” Mărturisesc: mi-a plăcut mult chestia asta! În fine, am înțeles și eu de ce nu mă duc la teatru și prefer să scriu doar despre piesele de teatru pe care nu le văd. În cazul în care aș fi singurul care mă plictisesc aș putea bănuși că e ceva în neregulă cu mine. Iar dacă m-aș plictisi laolaltă cu toată lumea, aș fi sigur că e.

Ora 17:00 – O LUME PE DOS / AN UPSIDE DOWN WORLD

Un spectacol extrem de ciudat. Spectatorii sînt invitați pe scenă, iar actorii stau pe scaune, judecînd ce fac ăia pe scenă, dacă e destul de artistic și destul de teatral. Apoi se ridică toți în picioare și încep să arunce cu roșii în public. La sfârșit, se întorc cu spatele și urlă „Cătălin Botezatu!”. Nu am înțeles partea asta.

Ora 19:00 – COPLAS A LA MUERTE DE SU PADRE / THE COPLAS ON THE DEATH OF HIS FATHER / DANS MACABRU

În timp ce dau din picioare, dansatorii explică pe rînd cum au bunicii bolnavi acasă, cîini cu leucemie, i-a părăsit prietena, au făcut ulcer, le intră gîndaci pe o țevă de la baie, au călcat în rahat de ciine, le-a sărit un nasture de la cămașă și alte tristeți general-umane. Sunt eliminați pe rînd, pînă cînd ăla care

a spus cele mai multe lucruri triste rămîne singur pe scenă și primește un sfert din banii de bilete. Gospodinele sunt în extaz. Acum nu mai țin minte clar dacă apare și Ștefan Bănică sau nu.

Ora 20:00 – PAPER CUT / OAMENI DE HÎRTIE
Un nebun are o teorie: 20% dintre oameni sunt făcuți din hîrtie, așa că se decide să scuipe toți oamenii să vadă dacă li se înmoaie obrazul. Rezultă multe situații comice și pumni în freză.

Ora 21:00 – CONFRONTING SILENCE / ECOUL TĂCERII

Deși teoria bătrînească ne spune că doar măcănitul rațelor nu are ecou, acest spectacol ne demonstrează două lucruri importante: că nici tăcerea nu are ecou și că e greu să dansezi sincron cînd nu ai muzică.

Căpitanul Cronicard